

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 50 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 13. sušca 1891.

List II.

Pompeji nekdanj in sedaj.

Spisal Janez Bilc.

(Dalje.)

VII.

Čudodelna podoba.

Pri omenjenem misijonu so gospodje misijonarji, posebno pa gospod Mihael, ljudem gorko priporočali, naj vsak dan pobožno sv. Rožni venec molijo.

Jerneju Longu se je zelo potrebno zdelo, preskerbeti kakoršno koli podobo, ktera bi predstavljala kraljico sv. Rožnega venca, da bi ljudje to lepo molitev skupno in radi molili, ter da se bi tako vdeležili odpustkov podeljenih bratovščini sv. Rožnega venca.

Zatorej ni hotel, da se končá sv. misijon preden se izpostavi in blagosloví taka podoba, ter ljudém priporoči, naj pred njo vsak večer skupno opravljajo lepo molitev. Ostane naj taka slika tudi kot veden spomin sv. misijona v cerkvi.

Treba je torej bilo, da se podá Longo nemudoma v Napolj preskerbet z oljnatimi barvami na platno slikano podobo; ker ta podoba je silno imenitna; nje namreč se je gospod Bog poslužil, da so pobožni, kateri so se pred njo priporočali kraljici sv. Rožnega venca, prejemale neštete milosti in dobrote; po tej sliki je Jezus svojo prečeščeno Mater s premnogimi čudeži poveljal.

Naš Longo torej se pripelje v Napolj, ter preišluje, kako bi dobil podobo. Spomni se, da je nekdanj pri nekem slikarju vidil mnogo izobešenih slik, med njimi tudi podobo rožnovenske Matere Božje. Oj, kako rad bi bil seboj peljal starega svojega prijatelja očeta Radente-a, po trinoški italijanski vladi izgnanega dominikana, kateri je bil v slikarstvu zveden mož, ter je dobro poznaval vrednost in ceno oljnatih podob.

Po naključji, ali bolje, po volji Božji sreča Longo pobožnega dominikana, ravno ko ga je hotel obiskati.

„Hvala Bogu, dragi Pater, da Vas vidim. Rad bi kupil podobo Marije Rožnovenske.“

„Dobro!“ odgovori Pater, „delavnica slikarjeva je tu blizu. Pojdiva nemudoma!“

Šla sta. Vidila sta na zidu podobo sv. Rožnega venca, med mnogimi slikami, pa brez skrivnosti, okrog narisanih, in majhna je bila slika, še ne meter visoka. Slikar je zanjo zahteval — 400 lir. Skoraj bi jo bil Longo kupil, ker zdela se mu je silno potrebna, pa oče dominikanec reče: „Predraga je,“ in mignil je Longu, naj odideta.

Ko sta bila zopet na ulici, reče menih Longu:

„Zakaj boste potrosili 400 lir, ko imate namen cerkev zidati? Na misel mi je prišlo v umetnikovi delavnici, da sem pred mnogimi leti daroval sestri Mariji v samostanu Rožnega venca staro podobo, kakoršne Vi iščete. Kupil sem jo bil pri starinarju za 3 lire 40 centezimov. Poglejte si jo, ako Vam bode všeč, prašajte redovnico, serčno rada Vam jo bo dala. Zadostila po potrebi seljakov Pompejskih.“

Longo gre v samostan, pokliče nuno, ter prosi podobo, podarovano ji po očetu Radentu.

Nuna sliko vesela prinese.

O joj! Longa je serce zbolelo. Kaka je ta podoba! Kdo jo je slikal? Osebe Matere Božje, sv. Dominika in sv. Roze Limanske slabe, brez lepote in skorej nedostojne. Barve so na več mestih odergnjene, da se golo platno kaže. Sploh ni bil Longo podobe nič kaj vesel. Mislil je Longo podobo pustiti, pa spomnil se je Pompejskega misijona, ter da ljudje čakajo podobo, ker jim je bilo dobro znano, po kaj je šel gospod Longo v Napolj.

Ko pobožna nuna vidi, da Longo dvomi, kaj bi storil, mu reče:

„Vzemite podobo! Ona bo dovelj dobra, da se bode pred njo kaka „češčena Marija“ zmolila!“

Nerad je Longo vbogal, ter vzel podobo. Dal jo je prenesti v svoje stanovanje. Edini voznik, kateri je med Napoljem in Valle di Pompeji vozaril, je bil Angelo Tortora; on je bil tistega dne v Napolju. Ta mož je Bartolu Longu mnogo pomagal pri izveršitvi blagega dela, on je bil tudi tako srečen, da je milostno podobo prepeljal v Pompeje. Longo se

železnici v Pompeje pripeljal ter je zvečer čakal kmeta Angela, da bo sliko sprejel od njega. Kako tesno mu je pri srcu bilo, ko zagleda, da je voznik pripeljal podobo verh vozička, na katerem je bil naložen — gnoj. Plače ni hotel Angelo sprejeti, rekel je, da „mu bo Marija plačala.“ Nikakor ne bi bil siromak veroval, da je on pripeljal v Pompeje podobo, koja bo postavljena na prestol velikega oltarja krasne bazilike, ter kronana z zlato krono, polno biserov po svitem knezu sv. Rimske cerkve; da je on pripeljal podobo, pred ktero bojo neštete množice pobožno molile, ter milosti in dobrote prejemale, po kateri bo Gospod s čudeži poveličal preblašeno kraljico sv. Rožnega venca. — Ime ubogega voznika bo ostalo zapisano v zgodovini Novih Pompejev; duši njegovi pa kraljica nebeška v svetem raju sprosil večno zveličanje, ter mu povernila trud, ki ga je imel za njeno novo svetišče.

Kdo si bi bil pač takrat mislil, da tisto staro platno, vredno tri lire 40 centezimov, ktero je bilo pripeljano v Pompeje na gnojnem vozu, bode po previdnosti Božji okinčano z zlatom in z dijamanti, postavljeno na častno mesto, zbiralo množice pobožnih častilcev z Italije in iz daljnih dežel, ter bode tako postalo središče pobožnosti in kristijanske omike. Tukaj so se zopet spolnile preroške besede Marijinega slavospeva: „Glej, od sedaj me bojo blagrovati vsi narodi — mogočne je pahnil s prestola in povzdignil je ponižne!“

(Dalje nast.)

Sveti Jožef.

Božji vareh in reditelj,
Sveti Jožef počeščen!
Jezus, večni Bog, Stvaritelj,
Ti je v varstvo izročel:
Zemlje in nebes Kraljica,
Ti je zvesta tovaršica.

Tolike časti in slave
Ni nikdar še vidil svet;
Vareh naše očetnjave,
Slava Ti, devištva cvet!
Glej častimo Te goreče,
Brani vsake nas nesreče.

Ti si veroval Gospodu,
Angeljski izveršil vkaž,
Vbrani Jezusa Herodu,
Vari brani tudi nas;
Vladaj z Jezusom Marijo,
Našo ljubo domačijo.

Sveti Jožef! glej, „herodi“
Nejejeverstva nam proté,
Zoper nje v pomoč nam bodi,
Da nam duše ne umoré;
In v očetovski dobroti,
Prosi še za brate v zmoti.

Naj ljubezni nas objemlje
Tvoje svete žar močan,
Zlasti ko gremo iz zemlje

Grozepolni zadnji dan,
Sveti Jožef, nas se smili,
Nam pomagaj v smertni sili.

Radoslav.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Občni zbor katoliške družbe za l. 1890.)

Govor podpredsednika A. Č. pri 22. obnem zboru katoliške družbe.

(Konec.)

Novodobnim liberalcem je večji del narodnost več, kakor vera ali sv. cerkev; tudi jim je navadno država več, kakor Bog, namreč vir vse pravice in oblasti: taka načela pa niso kerščanska, temuč paganska; zato so tudi skozi in skozi zoper versko šolo, ako jo tudi obetajo v svojih podpisih in kompromisih. Liberalci se tudi sami ločijo od božje vstanove, sv. cerkve, ter ji nasprotujejo s svojimi načeli, s svojo nekerščansko literaturo, in s svojim življenjem, v katerem se čisto nič ne zmenijo za cerkev in njene zapovedi. Zato je po pravici ob sodil blagega spomina papež Pij IX v svojem Syllabu št. 80, liberalstvo, ktero se ne more strinjati s sv. cerkvijo. Ali so torej navadni naši liberalci več, kakor po imenu, t. j. lažnjivo-katoličani?

Žalostno pa je, da je število tacih liberalcev silo veliko, osobito med tako imenovanim razumnštvom. Ali povejte mi, koliko pa je med njimi v resnici vernih kristijanov, kateri bi vero v srcu imeli in v djanji kazali, t. j. kerščanske dolžnosti zvesto spolnovali? koliko mladenčev, doma kerščansko odgojenih, se verne z visokih šol, kateri bi bili zaklad vere zvesto ohranili? Verne, nadepoln mladeneč je šel z doma, po unu in srcu spačen se verne z visoke šole. Sklicujejo se sicer na vedo in napredek. Toda prava veda ni nikakor nasproti kerščanskim načelom, in naj večji učenjaki vsih strok so bili verni kristijani; tudi pravi napredek se strinja s kerščanskimi načeli; tem nasproti napredek je prazna sanjarija (Schwindel), ktereja je polna brezverska veda, bodi si na modroslovskem, zgodovinskem ali katerem koli polju. Vedno so resnične svetopismiske besede: Deus scientiarum Dominus est; — initium sapientiae timor Domini. — Si quis indiget sapientia, postulet a Deo et dabitur ei. O drugih veljá: Magni passus, sed extra viam. Taki napredek je tudi kača obetala Evi: Bosta, kakor Bog, vedela dobro in hudo; Bog nas pa obvaruj tacega napredka, njegov konec je smert in pogubljenje.

Le ob kratkem v misel vzamem še drugi zadržek, in ta je malomarnost, mlačnost (indiferentizem) v veri, vsled ktere se človek ne zmeni za verske reči, je le ves v svet zamaknjen; o veri zdi se mu vse eno, ali ima to ali drugo; s Pilatom bi merzlo vprašal: kaj je resnica! ali je ni, ali se spoznati ne more; in tako sebe in še druge zaziblje v pravo versko malomarnost. Ta pa je červ, ki podjeda naj boljši sad, še več, smert je vsega dobrega. Že pri delu ali učenju se kaže malomarnosti slabi nasledek, nič ne

gre malomarnežu spod rok, vse zastaja. Koliko bolj je škodljiva taka malomarnost v verskih rečeh, kjer ne gre za časno, ampak za večno, ne za telo, ampak za dušo, ktera je le ena in tolike vrednosti. Zato tako ojstro govori sv. pismo o mlačnem; zato Gospod tudi noče poznati zaspanih devic, in resno svari lene delavce, rekoč: kaj stojite leni na tergu? pojditе tudi vi v moj nograd; in milo toži čez ljudstvo, ktero ni hotlo spoznati dneva svojega obiskanja. Tako milo se mu dela še vedno nad malomarnostjo toliko zaslepljenih in oterpnjenih, kterih nobena resnica, nobena božja stvar ne spodbudi in ne vname za lastni in večni prid! Ta malomarnost odvrča od službe božje, uniči sad božje besede, in ima vedno polno izgovorov, kakor evangelijski povabljeni; ta ne utegne, drugi ne more, ali pravi: saj tudi drugi tega ne storé i. t. d. Tako ne le sam nič ne stori, temuč v svoji nemarnosti še priložnost daje, da sovražnik zaseje ljuliko v serce, da človek sam ne vé, kdaj in kako!

Tako se dandanes od ene strani mogočno šopiri lažiliberizem, od druge verska malomarnost vernike ziblje v spanje, da je vedno manjši vseh sv. vere, in zato radostno podpiramo in pozdravljamo vse, kar koli utegne to nebeško hčer spet oživiti in verne za njo navdušiti. Taki vzvišeni namen ima tudi naša kat. družba, ki že 23. leto visoko derži katoliško zastavo, in verne Slovence spodbuja za večí vnemo. In dokler se med nami šopiri lažnjivi liberalizem in verne v spanji ziblje gnila malomarnost, dotlej je potrebna naša družba, da zavrača in odbija zmote in napade hinavskega liberalizma, nemarne pa budi in kliče k večí delavnosti in gorečnosti; potrebna je, dokler ne zmaga resnica in pravica Kristusove neveste, dokler se ne vresniči napis rimskega obeliska, ki se glasi: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat, t. j. Kristus zmaguje, Kristus kraljuje, Kristus zapoveduje. Kristus je namreč večna Resnica, in sam pravi, da je zato prišel na svet, da daje spričevanje resnici, ktero je poterdil s svojo smertjo, in je zapovedal jo oznanovati vsim narodom. Blaga mladika na košatem drevesu kat. cerkve je tudi naša mala družba, ki se zvesto derži močnega debla in zato je zmožna tudi roditi blazega sadú. Če je ta sad tudi dozdevno majhen, ne obupajmo; Gospod ne gleda na vseh, temuč na dobro voljo in vstrajno delavnost; zato neprenehoma in vneto delajmo vsak po svojem stanu, da se družba vterjuje in množi bolj in bolj. Sicer pa priznajmo resnico besedi sv. Pavla, da ne on ki sadi, je kaj, tudi ne on, ki priliva, temuč On, ki daje rast Bog. Za božji blagoslov torej vedno prosimo, vse zročimo božji previdnosti, kteri bodi s katol. cerkvijo vred izročena tudi naša družba, ut vivat, crescat, floreat. — da živi, raste in cvetè!

Slednjič želim prav živo priporočiti p. n. gg. duhovnim pastirjem, da naj bi govorili večkrat in temeljito o katoliški cerkvi, o njenem Začetniku in bistvu, o njeni veljavi in potrebi za vse čase in narode. Le ona je prava Kristusova nevesta in naša naj boljši mati, in vedno so resnične znane besede sv. Cipriana, da ne more imeti Boga za očeta, kdor nima cerkve za mater. Nje se vsi tesno okle-nimo in zvesto deržimo; goreče pa tudi spoštujmo in ljubimo njenega vidnega poglavarja, preslavnega sv. očeta Leona XIII, to prečudno, za naše čase tako

potrebno „Luč z nebes.“ Zato enoglasno in navdušeno kličimo: Bog ohrani sv. Očeta! Slava Leonu XIII!

Iz Iga. (Skerb za večni in časni dom) Naš Zveličar pravi: Iščite najpoprej nebeškega kraljstva in njegove pravice, vse drugo vam bo priverženo. Perva naša dolžnost je tedaj, da se trudimo za nebeško kraljestvo. Pot v nebesa kaže nam sv. Cerkev, katera nas uči, kaj nam je verovati in kako živeti, da dosežemo nebeško plačilo. V nebesih je naša prava domovina, za njo imejno prvo skerb. Doživeli smo zopet sv. postni čas, čas v katerem veljajo besede sv. Pavla: „Glej, zdaj je prijetni čas, glej, zdaj je dan zveličanja.“ Da bi nam vsem bil sv. postni čas dan zveličanja, zato je sv. kat. Cerkev že na pepelnično sredo djala pepela nam na čelo, da naj spoznamo, da smo prah, da se truplo položi v črni grob, duša pa gre na sodbo božjo. Naj bi v tem sv. času vsi grešniki postali spokorniki, v ta namen se opravljajo lepe in ganljive cerkvene pobožnosti.

Pri nas imamo vsaki teden v treh cerkvah, in sicer v četrtek v Tomišlju, v petek pri sv. Križu v lški vasi, in v nedeljo v farni cerkvi lepe postne pobožnosti, h katerim dohaja ljudstvo prav v velikem številu. Pred sv. mašo se moli na prižnici sv. križev pot, katera pobožnost spremlja ginljivo petje žalostnih postnih pesem. Vsako nedeljo imajo pa naš prečast. gospod župnik še kaj lepe podučljive in v serce segajoče postne pridige, v katerih razlagajo z ognjevito gorečnostjo in jasno besedo življenje Marije Magdalene, kako je grešnica postala resnična spokornica, in kako naj tudi mi iz grešnikov postanemo spokorniki. Ti izverstni govori so res kaj času primerni, in upamo, da bodo ti govori obrodili tudi mnogo dobrega sadú. Ljudstvo pa tudi kaj pridno dohaja k pridigam, napolnuje vse cerkvene prostore in zvesto posluša, ter tako skerbi za svoj pravi dom, za sv. nebesa.

Pa tudi na zemlji imamo svoj dom, tudi na zemlji nam je skerbeti za marsiktere reči. Svitli cesar so svojim narodom izročili lepe in imenitne pravice in veliko opravil prepustili državnemu zboru, deželam in občinam, naj jih same oskerbljujejo po svoji pameti in po svojih potrebah; in teh pravic se moramo posluževati v božjo čast, v našo in naših otrok korist, da ne bodemo podobni hlapcu, ki je svoj talent zakopal, da ni mogel dobička obroditi. Vnel nas je podučljivi pastirski list vseh avstrijskih škofov, da smo z veliko večino volili zanesljive in verne zaupne možé, ki bodo zopet enoglasno volili našega bivšega državnega poslanca preč gospoda Kluna. Bog daj, da bi bili povsod izvoljeni v državni zbor le verni, resni, pošteni in zanesljivi možje; potem bomo dobivali tudi dobre postave. Nahajajo se dandanes, žali, učeni možje, gospodje v znamenitih službah, pa vendar imajo malo vere, ali tudi nič ne, ter ne živé po zapovedih božjih. Če bi taki bili izvoljeni za poslance, glasovali in delali bi za take postave, katere bi kerščansko vero znirom bolj tlačile, katoliško Cerkev in duhovne stiskale, vero iz šol odrivale, ter dajale potuho brezvercem, prekuhuhom in lakomnežem. Očitno spoznamo, da pastirski listi so posebno za nas priproste ljudi velike važnosti, kaj radi jih zato poslušamo in se po njih ravnamo; toraj se serčno želi, da bi se v sedanjih

viharnih časih naši višji pastirji večkrat s svojimi listi oglašali in nas podučevali.

Naj še sporočim, da imamo tudi novi občinski odbor, sestavljen že čez leto in dan iz samih poštenih, vernih in razumnih mož, kateri bodo pa še le prihodnji teden izmed sebe si izvolili novega občinskega predstojnika. Občine imajo dandanes marsikatero pravico in oblasti, ktere naj bodo vselej v rokah značajnih in vernih mož.

Sklepno bodi še omenjeno, da se naše ljudstvo na vabilo in priporočilo naše skerbne duhovščine prav pridno zapisuje v Mohorjevo družbo, in tako je prav; saj vemo, da nevednost je naj dražja reč v deželi, temelito podučen in pameten narod je zmirom pobožnejši kakor neveden in nespameten narod. Pravične kerščanske knjige in dobri časniki se vojskujejo za kraljestvo Božje na zemlji; kdor hoče tedaj biti Kristusov vojščak, mora dobrim knjigam in časnikom v vojski pomagati, to pa tudi s tem, da si te Mohorjeve knjige in katoliške časnike naročuje.

Iz Tersta. (Dalje.) Brez Božje pomoči vse nič ne pomaga! Zato postni pastirski list le še dalje priganja in opominja, da naj verniki pridno in goreče molijo. Pravi namreč:

Ali bosta mladeneč in bogatin, prvi zaupajoč na svojo krepko postavo, drugi na svoje bogate zaklade, mogla živeti brez božje pomoči, torej tudi brez molitve? Dobro, spominjata naj se bogatina v evangelijski priliki, ki je govoril sam pri sebi: „O duša moja, ti si prihranila bogastva za mnogo let: počivaj, jej, pij in bodi dobre volje. Pa Bog mu je rekel: Neumnež še to noč zahtevali bodo tvojo dušo od tebe; in to, kar si prihranil, čegavo bo? Tako je s tim“ sklene, priliko Jezus Kristus, „ki spravlja zaklade sam za se, in ni bogat v Bogu“ (Luk. 12, 19, 21).

Se morda ponašaš s svojimi talenti, s svojo učenostjo, priročnostjo, ter misliš, da zadostuješ sam sebi, da od nikogar ničesar ne potrebuješ, tudi od Boga ne? Zakaj se pa Gospod imenuje „Bog vednosti“ (I. Reg. 2, 3) in zakaj je pisal modri: Zelel sem si razumnosti ter mi je bila dana; klical sem duha modrosti, ter je prišel v mene“? (Modr. 7, 7). Prej je prosil, klical, potem še le je prišla vanj modrost, zakaj „začetek modrosti je strah Gospodov“ (Psalm. 110, 9). Si učen, je res, razumen, delaven; vsi te časté in hvalijo tvojo nenavadno nadarjenost, pa odgovori, ako moreš, na vprašanje aposteljnovo: „Kaj imaš, česar nisi prejel? Ako si pa prejel, kaj se ponašaš, kakor da nisi prejel?“ (I. Korinč. 4, 7). Ti misliš, da si kdo vé kaj, ter praviš (da govorim z besedami skrivn. Razod.): „Bogat sem in premožen, nič mi ne manjka; pa ne veš, da si nizek, potreben, revež, slep in nag. Jaz ti svetujem, da od meen kupiš zlata v ognju očiščenega, da se ž njim obogatiš“ (3, 17, 18). To je: moli, moli tudi ti, ako želiš imeti pravo učenost, vednost, ki pelje v zveličanje, ljubezen, brez ktere vednost in čast gojijo le ošabnost v sercu: „Učenost napihuje, ljubezen pa boljša“ (I. Korinč. 8, 1).

Torej kdo bi mogel živeti brez molitve? Je kdo med vami žalosten? Naj moli! (Jak. 5, 13). — Vas napadajo skušnjave? „Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo“ (Mat. 26, 41). — Je morda vaše serce

že po grehu okuženo? Molite po nauku nebeškega Učenika: „odpusti nam naše dolgé“ (Mat. 6, 12). — Si še nedolžen? Zahvali Gospoda, pa moli in glej, da ne padeš (I. Kor. 10, 12), ter vedi, da „kdor Boga moli z veseljem, bo sprejet in njegova molitev sega do oblakov“ (Sir. 35, 20). — Nesreča vam terka na vrata? Molite in s Psalmistom boste mogli vsklikniti: Povzdignil sem svoje vpitje k Gospodu, ko sem bil v nesreči: in on me je uslišal“ (99, 1). — Obrekovanje vam je ukradlo pošteno ime? Išcite pomoči v molitvi ter storite kakor Sirahov sin, ki priča sam o sebi: Klical sem Gospoda, očeta svojega Gospoda, da naj me ne pušča brez pomoči v dan moje nadloge in takrat, ko me prevzetneži priganjajo“ (Pridg. 51, 11).

Z eno besedo: v vsakem položaju življenja molite, predragi, zakaj sv. evangelijski nam zapoveduje, da naj „vedno molimo in ne prejenjamo“ (Luk. 18, 1). — Kdor opusti molitev, je enak ribi izven vode. Kakor je potrebna ribam voda za življenje (primer je sv. Ivana Zlatousta), tako je potrebna kristjanu molitev za zveličanje. Popolnoma prav je imel torej cerkveni učenik, sv. Alfonz Ligvori, ki je naravnost terdil: „Kdor moli, se zveliča, kdor ne moli, se pogubi.“ Tudi ni mogoče misliti si resnično kerščanskega življenja brez molitve, zakaj, kakor pravi sv. Avguštín, „samo tisti, ki zna dobro moliti, zna tudi prav živeti“ (Homil. 43). Sv. Terezija, popolnoma prepričana o neizogibni potrebi molitve, ako hočemo zadobiti milosti božje, je imela navado reči: „Ako bi mogla, jaz bi stopila na visok hrib ter klicala na ves glas, da bi me slišala vsa ljudstva: Ljudje molite, molite, molite!“ (Konec nast.)

Z Juga. Sv. Jožef, Marčeva vijolica naj lepša. (Konec.) Naj bi se naznanil in tudi lepo obhajal praznik varstva sv. Jožefa, tretjo nedeljo po veliki noči. Istina je, da so Slovenci že prej sv. Jožefa častili; toda ravnoserčno povem, da to čiščenje, praznovanje je bilo navadno, mlačno, nekako oterpelo in mertvično; premalo vzvišeno in slovesno, kakor je dostojno in se spodobi tolikemu Svetniku in še posebno „patronu“ deželnemu — varhu vse Slovenije. V svetišče sv. Jožefa na lepem homcu poleg Celja se vedno zbirajo Slovenci južnega Štajerja, osobito in trumoma pa so 19. marcija in tretjo nedeljo po veliki noči verni Slovenci ondi iz vseh strani slovenske Štajerske. Tudi se zbirajo na ta rajski griček mnogokrat v teku leta možje in mladenči, žene in dekleta k velekoristnim duhovnim vajam. Imenovana praznika sv. Jožefa pa je toliko vernega slovenskega naroda tam gori, da jih krasna in prostorna cerkev sv. Jožefa ne more vseh sprejeti, tako, da velika truma vernih in pobožnih častilcev sv. Jožefa obdaja cerkev, in tej množici stoječi na homcu se iskreno pripoveda beseda Božja po č. vr. misijonarju z lece, stoječe poleg zvonika; malo nižje v lepi kapelici se jim pa opravlja najsvetejša daritva nove zaveze. Tako je ta dva praznika služba Božja v cerkvi in zvan cerkve. Slovenci v Primorju in Istri se zbirajo v obilnih množicah v milostno svetišče sv. Jožefa v Riemanju, v biskopiji teržaški, ter verno-pobožno in iskreno molijo Boga; častijo sv. Jožefa, se mu priporočajo in prosijo ga v raznih in mnogih stiskah, nadlogah in potrebah za pomoč za življenje, za srečno smertno uro in

blaženo večnost. Dragi verni Slovenci škofije ljubljanske, le oživite se, potrudite se in darujte v ljubezni ter napravite dostojno cerkev, častno dvorano ženinu Device Marije, varhu, redniku, krušnemu očetu Kristusovemu, sv. Jožefu, „patronu“ svojemu v škofiji, v deželi kranjski. To se spodobi, prav in dobro je in bode v velik in obilen blagor Vam in potomcem Vašim. Ne preslišite klica in opomina, nikar ga v nemar ne pustite, kakor Vam je naznanila ljuba „Zgodnja Danica“ v 4. listu svojem, to leto, 1891, pod naslovom: „Z Juga.“ („Dopis posvečen in darovan presv. Sercu betlehemskega Deteta pa deviški Materi njegov, v blagor in zveličanje duš Slovencev.“) Vsi verni Slovenci v celi Sloveniji, v šestih biskopijah, pa še vse bolj iskreno in pobožno častimo sv. Jožefa; še vse bolj vzvišeno in dostojno-slovesno obhajamo obojni praznik njegov! Opravljajmo mesečno pobožnost v marciju, devetdnevnic in tridnevnic v čast sv. Jožefu; prositi imamo mnogo in veliko za čas in večnost, za dušne in telesne potrebe. Prosimo iskreno sv. Jožefa za zmago in vse potrebe sv. Cerkvi katoliški, za sv. Očeta, za pravo in dobro duhovščino, za katoliško-kerščanske šole v Avstriji, za pravi in srečni izbor pravih, značajnih, verno-katoliško-kerščanskih, ravnopravnih narodnih mož — poslancev v deželne in državne zборе, za prave kerščanske družine za spreobrnjenje grešnikov, za zedinjenje ločenih kristjanov, osobito Slavenov — ruskih, serbskih in bolgarskih, in za vse druge; tudi za misijonarje med krivoverci in pogani. Oh, prosimo sv. Jožefa, naj sprosi milosti, da bi se vsi narodi k Bogu spreobrnil, Jezusa Kristusa spoznali, sv. evangelij Njegov sprejeli in postali otroci pravi in dobri svete Matere rimo-katoliške, jedino-prave neveste in cerkve Kristusove. Še posebej iskreno priporočajmo sv. Jožefu vso Slovenijo in vse Slovence za dušni in telesni krub, da bi se zmoteni in krivoliberalni bratje Slovenci spreobrnil; da bi se zmote in pregrehe v Sloveniji zaterle, da bi Slovenci sv. veri, cerkvi katoliški in domovini vedno zvesti ostali.

Prosimo sv. Jožefa tudi za brate Slovence naše, katerih ni tukaj v Sloveniji. Priporočimo sv. Jožefu duše v čistilišču, vicah.

Sv. Jožef, ženin Device Marije, Božje Matere, bode nas in vse priporočil nebeški Kraljici — Materi in vedni Devici Mariji; bode prosil varovanca, renjenčka in krušnega Sina svojega, vsegamogočnega Boga-človeka, Jezusa Kristusa, Kralja večne časti. Oba: Jožef in Marija, bodeta prosila in prejemale bomo vse dobro in pravično na njuno mogočno prošnjo.

Oblaževanje pokojnega Jan. Don-Boska. Malokdo se je čitateljem tako globoko v serce vsadil, kakor pokojni Don-Bosko. Velikrat mislim nanj in te dni se mi je prikazal celo njegov „sivec“ v spanji, ki je hitro memo šel. Bil je nekako lepše in mogočnije stvarjen, kot so druge živalinje tega plemena. Toliko bolj sem bil vesel, ko mi je Boskotov „Bollettino Salesiano“ precej tisti dan prinesel nadaljno naznanilo, kaj da se dela za „oblaževanje“ Don-Boskovo. Sprožena je bila namreč ta zadeva pri nadškofijskem uradu, kar smo bili o priliki že naznanili. Dne 8. majnika so se zbrali škofje dveh nadškofij, Torinske in Verčelske. Predsednik torinski

nadškof kardinal Alimonda je naznanil gg. prelato, da hoče pričeti v škofiji preiskavo v oziru na življenje, čednosti in čudeže služabnika Božjega Don-Boska, preiskavo namreč, da bi se v Rimu prišel med blažene. Cerkvena sodnija je priterdila enoglasno in 4. rožnika je predsednik po cerkvenih vstanovilih pričel pravdo (proces) „auctoritate ordinaria.“ Nadškof je vstanovil dotičen odbor in že so imeli nekatere seje.

Med tem pa je sedanji vesoljni prednik Salezijski Don-Mihael Rua naložil svojemu tajniku, enemu naj prvih duhovnih sinov Boskovih, da naj prične popisovati življenje pokojnega Don-Boska, naj torej zbira vse dokaze in pisma, kar utegne pripomoči k srečnemu izidu tega tako težavnega, in pa tako doželjenega početja.

Dalje je v „Bollettinu“ gorka prošnja do prijateljev pokojnega Boskota, kateri so bili z njim v posrednji ali neposrednji zvezi, da bi blagovolili to preiskavo podpirati, tako-le namreč:

1. Moliti in molitev priporočati, da bi se pravda njega, ki je bil na tem svetu zvest služabnik dobre Matere Marije Pomocnice, izšla v večjo slavo Božjo.

2. Kar se dá, naglo mu pošiljati, kar se prijatelji spominjajo, da bi utegnili koristiti v preiskavi o Bosku oziroma na njegovo življenje, kako djanje, kak rék, kar si bodi enacega itd. itd.; vendar pa mora biti vse strogo resnično. Sprejme se vse z naj gorkejšo hvaležnostjo . . .

3. Prosi se dalje, pošiljati izvirne ali prepisane pisma, listke, rokopise, narekovane ali pisane — cele ali deloma, ali tudi samo podpisane od našega častiljivega očeta (Don Boska). Izvirna pisma se bodo vračala.

4. Prosi se poslednjič, pošiljati tudi spise natisnjene ali ne še na svitlo dane, v katerih se osebno (privatno) ali očitno govori o Don-Bosku, in o njegovih delih, delcih, poterdilih (resoconti), časniške članke ali preglede, naj so si spisani v kakoršnem koli jeziku.

Pošilja naj se z napisom: „Sac. G. B. Lemoyne, 23. via Cottolengo, Torino.“

Vse mogoče, da ima tudi kateri Slovencev kaj enacega, ker marsikteri so pošiljali D. Bosku darove, ker so zvedeli, kako je on koristno misijonaril doma in zunaj pri zgubljeni mladini, še posebej pa tudi z misijoni v južni Ameriki.

Njegovo silo koristno delovanje za reševanje zapuščene mladine je posebno važno zlasti to dobo, ko se bode obhajala 300letnica sv. mladenca Alojzija, da bi se prijatelji uboge mladine toliko bolj potrudili mladino po izgledu sv. Alojzija Bogu zvesto, nedolžno ohraniti, kar je pa že spačene in okužene, jo na pravo pot zavračati in reševati.

Iz Amerike. Iz opatije Št. Ivana še naslednje: Tudi bratje laiki benediktinci lahko pri nas veliko dobrega storé. Zbirajo si pridno skupaj bogastvo za nebesa in ves svoj trud obračajo za razširjatev sv. Cerkve. Sedaj imamo, mislim, 34 bratov, kateri znajo različna rokodelstva, ali pa delajo na našem polju. Duhovnov ima tudi naš samostan dva in šestdeset. Nekateri so pri Indijancih (Štirje), nekateri imajo nemške in angleške misijone, ali župnije, drugi pa

učijo doma na našem vseučilišči. Tukaj imamo 5 oddelkov; elementarno šolo, klasično, kupčijsko šolo, semenišče in industrijalni vstav za indijanske dečke. Lega našega samostana je zelo prijetna. Smo pa na sredi lepega gozda, zraven dveh velikih jezer. Letos smo postavili tudi izvrstno zvezdarno (Sternwarte) zraven univerze.

Kakor so benediktinci vedno razširjali učenost in pobožnost, tako tudi mi skušamo svoje slavne prednike posnemati.

Za duhovne tukaj malo manj časa študirajo, ker nekaterih manj potrebnih reči vsak ne jemlje, ampak le kateri kaže veselje za to. Latinskih razredov imamo šest, potem vzame modroslovje dve leti in bogoslovje tri leta.

Ciril Zupan, benediktinec.*)

Aleksandrija. 27. febr. 1891. 25. febr. ob 8ih zjutraj smo vsi trije (dr. Lampe, br. Valentin in jaz) srečno dospeli v Aleksandrijo. Pri čč. oo. frančiškanih smo bili prav gostoljubno sprejeti. Cerkev oo. frančiškanov (sv. Katarine) je silno lepa in velika. Tudi druge kat. cerkve so velike in krasne. En frančiškan nas je peljal tudi v bolnišnico usmiljenih sestrá, kjer smo dobili več bolnikov iz Kranjskega in Goriškega. Ta dan 23. 2. je umerla neka dekla, katero sem na prošnjo dotičnega kurata in njenih starišev jaz pokopal. Tu sem že tudi spovedoval v slovenščini (prebiva jih okoli 2000 Slovencev.) — 28. t. m. ob 12ih se odpeljemo v Jafó in potem v Jeruzalem. — Priserčen pozdrav vsem prijateljem itd.

P. Angelik Hribar.

Iz pisma br. Valentina do preč. P. provincijala. Bogu in M. Božji bodi hvala, da sem po velikih nevarnostih na morji srečno došel v Aleksandrijo. Odhod iz Tersta bil je pri solnčnem dnevu prav prijazen, vendar sta P. A. in dr. L. že drugi dan zelo terpela za morsko boleznijo, meni — hvala Bogu — je do malega prizanesla. Srečno smo došli v soboto-večer v Brindizi, kjer smo ostali čez noč. Rada bi bila gospoda maševala, a Brindizi ni Ljubljana in Lahí ne vstanejo tako zgodaj ko Slovenci, — zjutraj po šestih smo zopet odrinili naravnost proti Aleksandriji. Bilo je morje že prešnji dan nekoliko nemirno, ter sem se neskušeni že malo bal; ali v ponedeljek nastane tako silen vihar, da je težko — 120 korakov dolgo ladijo kakor pero s hriba v dolino sem ter tje metalo, valovi pa so pljuskali čez visoki krov, in to je terpelo noč in dan do Aleksandrije. Mislil sem si, pač je lahko umreti doma; ali v grozovitih valovih — to je strašno, in blagrovat sem sobrate, ki so doma v lepem miru.

Kapitan, skušen mož, se vé, da ni videl tolike nevarnosti; zato je vedel tolažiti, ter je večkrat ponavljal: „Coraggio, semper coraggio!“ (Ne bojte se, nič se ne bojte). Hvala Bogú, res smo srečni in veseli pozdravljali v sredo zavetnik Aleksandrijski in bili od čč. oo. frančiškanov prav vljudno sprejeti.

Tukaj imajo frančiškani prav lepo cerkev sv. Katarine Aleksandrijske. Tudi so pravili, da je tukaj do 2000 Slovencev, večí del služabnic. P. Angelik so

pervi dan eno Slovenko pokopali; pozneje so jih pa tudi spovedovali z dovoljenjem nadškofovim, ki so tudi frančiškan, ker so prosile spovedi.

Dr. Lampe so se danes, 27. febr., sami odpeljali v Kairo, ker za P. Angelika bi bilo predolgo, 14 dni v Egiptu se muditi; stalo bi tudi mnogo denara. 28. t. m. odrineva sama proti Jafi in potem v Jeruzalem, kjer bodo P. Angelik počakali g. dr. Lampeta. Hrano sva morala do Bejruta plačati z nekaj čez 26 gld. za vsacega. Iz Jeruzalema, če Bog dá, bodem že natančen račun poslal in sporočil, kje da bodem bival.

Fr. Valentin.

Razgled po svetu.

Novi poslanci in verske potrebe. Pod tem napisom pišejo iz Moravskega, da volivci na Moravskem so kandidatom posebno povdarjali dolžnost, da naj si na vso moč prizadevajo za vstanovo verske šole. Vsi kandidati narodne stranke so to tudi obljubili in „Illas“ zaterjuje, da hoče nad tem tudi čuti, da ostanejo „mož-beseda.“ — Tako bodi tudi pri nas. Kdor se ne poganja za narod, njegove želje in potrebe, zlasti verske, on ni prijatelj svojega naroda in ne svoje ožje in širje domovine. Kdor išče streči prostomišljakom in rudečkarjem, on Cerkev in državo spodkopuje. Posebno čudna slepota je tistih, ki so sami družinski očetje, pa vendar derže s sovražniki in svojim lastnim otrokom verske vzgoje ne privoščijo.

Francosko. (Oglas pariškega nadškofa za edinost katoličanov.) Pariški kardinal-nadškof, nagovarjan od raznih strani, da dá kaka ravnila oziroma na politiko, je razglasil odgovor, v katerem so razsnovane naslednje misli:

Cerkev ne obsoja nobene državške oblike. Vprašanje je le: Ostane-li Francosko kerščansko, ali neha kerščansko biti? V obliči tega vprašanja se mora sedanje zgoli politiško počenjanje na stran pustiti. Od leta 1882 ni nič manj kot 27 postáv sklenjenih, ki merijo na to, da se spodkoplje verska prostost. Med temi so trije glavni napadi na kerščanstvo: posvetnjačenje poduka (1880), zatertje samostanov (1880), in naslednjič krivično zadavkanje tistih samostanov, kateri se še terpé, in pa posilstvo duhovstva v vojaški stan. Pravijo pa sv. Oče: Ako je vera v nevarnosti, mora jenjati razpor in edina skerb mora biti: vero braniti, braniti to naj višjo dobroto občinstva. Kerščanska vera pa je na Francoskem (kakor tudi drugod) res v nevarnosti in zato je dolžnost poslušati opomine sv. Očeta. Zoperkerščanske sekte nimajo pravice misliti, da republikanska vlada je v tem, da bi neko število zoperverskih postáv cenila za bistvo republikanske vstave. Katoličani morajo torej v edinosti zahtevati, da se kerščanstvu povernejo šole in bolnišnice, da se zopet dopustijo cerkveni redovi, da se duhovstvo oprosti vojaške službe itd.

* Lepa hvala za prijazen dopis, in serčen pozdrav Vam in vsem prijateljem. Vse naročeno dobite kmalo, ako še ni došlo. Vr.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij (sušec).

a) Glavni nameni:

Svetost kerščanskega življenja.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Denar vlada svet; zato pravimo, da je jud kralj sedanjega veka, kajti otroci Izraelovi so v številu imajočih obilo zastopani. Toda tudi socialno vprašanje je svojo ost proti njim obrnilo — antisemitizem. Tudi zastoj. Naša nesreča je protikerščanstvo in zato naše rešenje in antisemitizem. Ne to, da preganjamo juda zunaj sebe, ampak to, da kristijana v sebi poživimo, to nam bo pomagalo.

Sejmo Kristusa in želi bomo tudi Kristusa, namreč sadeže kreposti in svetosti, s tem pa mir in pokoj v kerščanskem življenji. Kerščanska resnica v razum, kerščanska ljubezen v serce vsejana bo te sadeže rodila. Komu se pa spodobi bolj za to skerbeti, kakor častilcem presv. Serca Jezusovega, ki so si stavili za nalogo, svoje serce in serca vseh ljudi Njegovemu sercu podobna narediti, bodisi z molitvijo, bodisi s zgledom življenja, ali naposled z resničnim apostolskim delovanjem za kraljestvo Kristusovo? Sejmo zatoraj Kristusa v svojem lastnem sercu ta mesec z vrednim velikonočnim sv. obhajilom in tudi sicer vedno s pridnim prejemanjem ss. zakramentov. Sejmo Kristusa s prosilno molitvijo, zlasti za mladino, da bi se ta v terdni kerščanski veri k svetosti v življenji izobraževala; njena je prihodnost. Obernimo svoj pogled zopet na sv. Alojzija, na velikega varha mladine, kateremu je v tem njegovem slavnostnem letu še posebno priporočena. Sejmo Kristusa z vestnim spolnovanjem svojih političnih dolžnosti, namreč s tem, da z dobrimi volitvami zato skerbimo, da bi duh kerščanstva zopet kerščansko življenje prešinjal in vladal. Sejmo Kristusa pred vsem s zgledom kerščanske svetosti.

„Legijoni brezbožnikov.“ pravi Jožef de Mester, bi se ne mogli ustavljati „bliščeči legiji,“ pa zamorejo se ustavljati legijam pol-kristijanov in zamorejo jih še celo premagati. Postavimo se proti napadam brezbožnega protikerščanstva kot celi kristijani, kristijani ne samo po veri, ampak tudi po življenju, kot „bliščeča legija,“ pripravljeni, kakor sv. Mavricij in njegova legija, tudi umreti za vero; in zmaga je naša, zmaga, ki svet premaga, je že dobljena.

Molimo v tem času terpljenja k Gospodu in neprenehoma prosimo njegovo serce, ki je za nas umerlo, za milost, da bomo svojo vero stanovitno spoznavali in zvesto po nji živeli.

b) Posebni nameni:

20. Marija 7 žalosti. Hvaležen spomin žalostne Matere Božje, Katoliška rokodelska in delavska društva. Zadeve neke vdove.

21. S. Benedikt. Redovi tega svetnika. Težavne redovne zadeve. Vravna strožjega pravila v nekem redu.

22. Cvetna nedelja. Vredno praznovanje velikega tedna. Poprava starega svetišča. Zelo žalostne družinske razmere.

23. S. Simon iz Tridenta. Skotija Tridentska. Podsodnost in pravosodje. Vvedba redovnikov na Virtemberškem in Badenskem.

24. S. Gabriel. Ohranjenje kraljevskih pravic Jezusa Kristusa do vzgoje in pouka. Verski oznanovalec. Vazna podjetja.

25. Oznanjenje Mariji Devici. Pobožnost k Materi Božji. Škofoje in duhovni. Solsko vprašanje. Dekliška zavetišča.

26. Veliki četrtek. Vredno velikonočno obhajilo. Vdanost v naredbo božje previdnosti. Veliko otznih.

27. Veliki petek. Zalost in sprava za nespoznanu ljubezen umirajočega Zveličarja. Bogokletnezi in sovražniki Jezusa Kristusa. Najhujše terpeti.

28. Velika sobota. Spreobrnjenje Judov. Zatrenje razkola, posebno na severnem Češkem. Bogu najzvestejše duše.

29. Velikonočna nedelja. Ziva vera na vstajenje života. Spolnitev velikonočne dolžnosti. Več dijakov.

30. Velikonočni ponedeljek. Pravo velikonočno veselje v Gospodu. „Duhovni in obhajanci.“ Otroci, ki kažejo nagujenje do pijače.

31. Velikonočni torek. Katoliško učiteljske. Priporočene časne zadeve. Vse poslani, pa še ne uslišane prošnje. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v mesecu marecu, in ki umerio v malemu travnu.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotas odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dva zanemarjena dečka, da bi očišla na pravo pot. — Neki porednež, ki se v cerkvi prav nespodobno vede. — Bolan duhoven za zdravje. — Velik napol zmešan revež za pomoč na duši in na telesu. — Zena priporočuje v molitev meza, vté napakam vdanega, posebno pa pijači. — Da bi dobili dobrega duhovnega pastirja. — Bolna oseba v telesni boleznii in dušnih stiskah za pomoč. — Spreobrnjenje prostomisljakov.

Listek za raznoterosti.

Gospejska družba kerščanske ljubezni sv. Vincencija Pavljanskega v Ljubljani je imela od l. 1889 do 1890 prihodkov 3064 gl., troškov pa 2986 gl. Zraven tega pa je dobila še znatnih darov v živežu, za božičnice itd. — Šivilsko šolo je obiskovalo 15—20 deklic, ki so veči del dobivale tudi opoldansko hrano.

V pribežališču za deklice, ki službe iščejo, je bilo večkrat po 6—8 deklic, ki so se učile kuhati, likati, šivati in so le po 10 kr. na dan plačevale za vso hrano. V poslopje, ki so ga letos dozidovali, je tudi prostor za majhno kapelico, ki se ima popolno vravnati iz privatnih pomočkov; v nji se hrani presv. R. Telo in se po dvakrat na teden daruje sv. maša. Na spomlad se ima tudi iz privatnih pomočkov ob poslopji zunaj postaviti podobna sv. Jožefa.

Načelnik te družbe je prečast. g. kanonik Anton Urbas, vodnik pa misijonski duhoven čast. g. Karol Heidrih. Predsednica je grofinja Sofija Averspergova, ki ima odbor še blizo trideset družih gospelj, med katerimi je tudi gospa baronka Vinklerjeva, in tajnik je g. Jož. Pihler.

Ljubljana. Prevzviš. g. Knez in škof so se 8. t. m. odpeljali k škofovskemu posvetovanju na Dunaj.

Č. g. Iv. Šega, kapl. v Vodibah, je postal kurat v kaznilnici v Begnjah.

Na Kostanjevici, pri Gorici, je 6. t. m. umerl č. P. Andrej Respet, reda S. Frančiška, rojen v Cirknem l. 1821. Bil je profesor pastirstva v Goriškem semenišču; l. 1880 je bil pristopil v frančiškanski red. R. I. P.

V Poljanah nad Škofjo Loko je umerla 70letna mati pokojnih bratov slikarjev Janeza in Jurija Šubica. Bog ji daj večni mir.

V Zadru je 8. sušca umerl ondotni nadškof, preč. g. Maupa. R. I. P.

Od nekod. Ko je bil razpuščen državni zbor, sem se pogovarjal nekega dne z modrim možem o hudem pritisku katoličanov za časa volitev. Potožil sem mu, da bomo z veliko težavo zmagali katoliški Slovenci, ker se je že brezverstvo vgnjezdilo globoko. Mož mi na to serčno odgovori in pravi: „Le molimo in prosimo; Bog bo že dal zmago.“ In res je Bog dal lepe zmage v Trebansko-Radeškem volilnem okraju, in Bog je dal lepe zmage v gorenjskih mestih. Kdo bi ne bil vesel teh krasnih zmag! Hvalimo Boga! Hvalo dajmo tudi prevzvišenim gospodom škofom, ki so s pastirskim listom pripomogli k zmagi. Hvala vsem, ki so se trudili za zmago!

Po hudi zimi je začel jug prihajati, snežena odeja bo kmalu proč in prikazale se bodo prijetne rožice, ktere nas bodo razveseljevale. Jest vem za tri rožice, ktere bi morali skerbno gojiti. Te rožice so: katoliška družba, katoliško politično društvo, in tiskovno društvo. Skerbimo, da te tri cvetlice zasadimo po vaséh in mestih; če tudi sem ter tje najdemo terda tla, nikar se ne ustrašimo dela; Bog bo trud blagoslovil. Skerbimo, da te cvetlice obilno zasadimo, one bodo donašale obilo sadú še poznim rodovom!

Na Dunaju je 7. t. m. umerl znani vitez dr. Fr. Miklošič, star 77 let, previden s ss. zakramenti za umirajoče. Bil je sloveč jezikoslovec. Bog se usmili njegove duše.

Vsim Jožefom za god.

Letos, kakor prej in vlani,
Bog nam Jožefe ohrani;
Jožefom za inendan
Jožef bodi varh in bran!

„Zgodnji danici.“

Oj, kako ste krasne,
Zvezdnate višave,
Ko svetlijo jasne
Zvezde na nižave.

Ena meni stalno
Zvezd je tolažnica,
Serce teši žalno:
Zgodnja je danica.

Zjutraj ljubo pravi:
— Pusti trudne sanje! —
Zvečer me pozdravi:
— Spavaj mirno spanje! —

Silvan.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Č. g. župnik Fr. Jare 8 gld. — Od Št. Ožbald 7 gld. — Č. g. Uršularice v Ljubljani 30 gld. — S Preloke 3 gld. 50 kr. — Iz Kranja po č. g. A. Kukuljnu 70 gld. — S Stranj 10 gld. — Iz Košane 22 gld. — Z Janč 26 gld. — Z Kolovrata 19 gld. 30 kr. — S Polšnika 22 gld. 48 kr. — Z Vojskega 18 gld. 70 kr. — S Starega terga pri Poljanah 20 gld. — Marija Berčič 50 kr. — S Čateža ob Savi 24 gld. — S Št. Jurija pod Kumom 21 gld. 65 kr. — Iz Mokronoga 7 gld. — Iz Žuženberka 52 gld.

Za dijaško mizo: Čast. g. župnik Anton Verbajc 2 gld. — Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 3 gld. — Preč. g. dek. Tom. Kajdiž 2 gld. — „Nekdo, ki se veseli zmage v Trebanjsko-Radeškem okrogu in v gorenjskih mestih“ 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld. — Čast. g. župnik Fr. Jare 2 gld. — Iz Žuženberka 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Kr. Stanko 1 gld. — Fara Rova in č. g. duhovni pastir 2 gld. 50 kr. — Čast. g. Gregorij Jakelj, župnik v Goričah, 10 gld. — Čast. g. Franc Jare, župnik na Mirni, 9 gld.

Za sv. Očeta: Fara Rova in č. g. duhovni pastir 2 gld. — Č. g. župnik Mat. Tavčar — zbirko 18 gld. — Č. g. župnik Ant. Žgur 2 gld. 50 kr. — Č. g. župnik Fr. Jare 3 gld. — G. J. Šular 1 gld. — Iz Žuženberka 28 gld.

Za odpravo sužnjosti v Afriki: Fara Rova in č. g. duhovni pastir 5 gld. — Iz Smlednika po čast. g. župniku 3 gld. 53 kr. — S Polja zbirka po č. g. župniku Andr. Pavliču 33 gld. 22 kr.

Za afrikanski misijon: Čast. g. župnik Fr. Jare 5 gld. — Gosp. Jož. Šular 3 gld. — Nekdo pošlje 5 gld. (zraven je bilo še 20 kr.) „za gg. afrikanska misijonarja“ (Došlo iz samost. oo. Frančiškanov. Vr.)

Za Don-Boskove misijone: Iz Žuženberka 10 gld. — Fara Rova in čast. g. duhovni pastir 2 gld. 50 kr. — Č. g. župnik Fr. Jare 3 gld.

Za zatirane redovnice na Italijanskem: Č. g. župnik J. Kapuz 2 gld.

Za razne potrebe: Iz Žuženberka 32 gld.

Za vstanovitev stalne večji rezidence č. g. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: J. C. 50 gld.